„ЗАСТАВА“ излази редовно: средом, петком, недељом, на целом табаку, а уторником на по табака.

Недељом излази уз „Заставу“ забавно-поучни лист „Завичај.“

ЦЕНА ЈЕ ОВА
за Аустро-Угарску:

Са „Завичајем“:		Без „Завичаја“:	
на годину	16 ф.	на годину	14 ф. —
на по године	8 „	на по године	7 „ —
на ¼ године	4 „	на ¼ године	3 „ 50
		на 1 месец	1 „ 20

ЗАСТАВА.

За Србију:
(у сребру.)

Са „Завичајем“:		Без „Завичаја“	
на годину	40 дин.	на годину	35 дин.
на по год.	20 „	на по године	17½ „
на ¼ год.	10 „	на ¼ године	9 „
		на 1 месец	3 „

ОГЛАСИ рачунају се по 6 новч. од сваке врсте сваких ситних слова, а за жиг се плаћа по 30 новч. сваки пут.

ДОПИСИ шаљу се уредништву, а предплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ“

РУКОПИСИ не враћају се натраг.

БРОЈ 49. **У НОВОМЕ САДУ, У УТОРАК 28. МАРТА (9. АПРИЛА) 1878.** **ГОДИНА XIII.**

У НОВОМ САДУ 27. марта.

После Сализберијеве окружнице није се ништа догодило, што би од велике важности било по политичне и дипломатске прилике. Из Русије нема гласа, по којем би се судити могло, шта се у званичним круговима намерава чинити. Кад би се по руској штампи судило на даљи развитак, онда би нов крвави заплет у скором изгледу био. Међу тим они, који хоће да су посвећени у тајне европске дипломације, уверавају, да сада више није стање тако опасно по светски мир. Духнуо је пријатнији ветар од некуд. Вели се, да ће се почети сада преговори водити између појединих кабинета. Енглеска је изјавила, да ће, као оно Аустро-Угарска, упустити се с Русијом у разговор и саопштити јој оно што држи, да може захтевати, да уђе у св. стевански уговор мира. Уз пристанак тај изрично је, вели се, нагласила, да се резултати тих преговора могу сматрати само као даљи материјал за одлуку европску, којој ће се свака појединa држава морати да подвргне.

Петроградски дописник „Политичне кореспонденције“ разлаже, како је нужно, да трећа рука покрене мирно решење питања оних, која постоје сада између Русије, Енглеске и Аустро-Угарске. Тај исти дописник развија по томе програм, по којем би се могао постићи споразум између горе напоменутих велесила, а тај је: припознање узајамних потреба за осигурање дотичних виших и директних интереса сваке поједине државе. Енглеска потребује за осигурање својих путова у Индију по што по то један кључ, који је води у позиције западних турских вода. Русија потребује источни улазак из турских вода у црно море. Неби тешко било, да се каквим руско енглеским споразумом постигне комбинација, по којем би се Воспор и мраморно море од једне извесне тачке до друге Турској оставило. Аустро-Угарска потребује, по истом дописнику, да одржи у својој сфери суседно јужно Славенство, дочим се руска сфера има протезати на источно Славенство, које се граничи на обалама црног мора. Том двојаком комбинацијом задовољило би се интересима сваке велесиле. Енглеској би осигуран био уплив над Јелинима, Аустро-Угарској над западно јужним Славенима, а Русији над источним Славенима. При таком решењу може Цариград остати у рукама Турске, која би тако постала неспособна за нападање какво.

Као што се из наведеног видети може, петроградски дописник предлаже деобу Турске у новом виду у толико, што би се та деоба хтела да споји некако и са слободом и интересом источних народа. Но при таком решењу ваљало би, да се чује и глас самих тих народа на истоку, о чијој се судби решава.

ДОПИСИ.

— **Цетиње** 17 марта. У стању смо јавити да је руски „црвени крст“ прекинуо своју радњу на Цетиње 10 марта, а предао је све црногорскоме правитељству.

У Даниловску болницу има још 25 рањеника и неколико болесника.

О радњи руског друштва „црвеног крста“ дало би се много говорити, за то и није могуће у овом кратком допису о томе говорити. Само ћу рећи толико, нека им је вјечна хвала и срећан повратак у своју милу домовину Русију.

При кретању поздравила је сва наша варош ове миле путнике рекавши им: Срећан им пут.

Од нашијех пак радника који су трудом својим доста помогли рускоме „црвеноме крсту“ треба поменути г. војводу Петра Фил. Вујовића и г. протођакона Филипа Радичевића. Како је речени протођакон служио при „црвеном крсту“ свједоче ове ријечи ко је Зубов ђенерал истоме у име благодарности на труд изрекао: Ви сте господине почели вашу службу при нашему „црвеноме крсту“ још од почетка његовог у Црној Гори т. ј. од 6 јануара 1876 год. па до свршетка његовог рада т. ј. до 10 марта 1878 год. У течају тога времена ви сте били економ нашега друштва и осим тога изпуњавали сте разне дужности које су на вас полагане. За то овом приликом изражавам да је ваша сарадња нама много помогла те смо могли што боље вршити нашу дужност. Као што су то очитовали и моји предшественици тако и ја очитујем изражавајући вам јавну благодарност.

Говори се да ће овдашњи опуномоћеник С. П. Бурског благотвор. комитета г. Васиљчиков отворити по Црној Гори неколике школе за усташку ђецу.

— **Из Далмације** 19. марта. Свако племенито дело по намјери и цјели својој добро је, а корисно кад се употреби на што је одређено. Племенито дјело само по себи заслужује признања и благодарности, посљедица му је најсретнија, кад нађе нужног и жељног одзива и подражавања. Човјек племенитог осјећања, кад учини какво добро дјело, коме му драго, у потреби и невољи љутој, он је довољно награђен сам у себи што је своју добру савјест одужио, своје осетљиво срце спокојио, учинивши добро дјело, по души и срцу своме. Благо томе, који има добру савест и осетљиво срце, па невољнику пружи руку помоћи, у крајности његовој.

У овом источном рату за слободу, сав племенити свјет показао је своје саучешће хришћанској раји, помажући ју морално и материјало чак из Америке људи и браћа слали су помоћ бједној раји. А како помогоше рају браћа Срби из Далмације? У опће врло слабо. Ја не знам, да је на хиљаду Срба један пружио даровницу руку браћи у невољи. И који су дали, у опће дали су мало и несразмерно имању своме. Раја је благодарна свакоме и на томе. Што је најважније, и у томе је један доказ, да још живи у нами дух заједнице српске. И наше неке калуђере још одушевљује дух српски, ма да се ограничује у овом замашном случају на тројицу, двојица, немаше, дадоше што могоше, трећи освјетла себи образ лијепом помоћи сиротињи у невољи, а то је калуђер Неофит Његуш, Крчанин, подријеклом Црногорац. Ево како му митрополит црногорски у своме писму захваљује на дару.

Ваше преподобије! „Примио сам ваше часно и родољубиво писмо од 10. октобра о. г. и 100 ф. које поклањате рањеним и бједним Црногорцима и Херцеговцима.

Хвала вам, на таком братском, родољубивом и човекољубивом чину. Нека вас обдари милостиви бог, здрављем и сваким добром, да будете на корист и дику роду и да се и друга браћа Срби а навластито свештеници угледају на примјер ваш.

Примите архијерејски благослов.

Цетиње 7. новемра 1877.

Митрополит Иларион.

Ово писмо преписао је случајно један мој пријатељ, који се самном не слаже у свему о данашњим калуђерима, па ми између осталог у супор наведе и ови примјер, рекавши ми: „Нису ни калуђери сви једнаки и међу њима има још по који добар Србин.“ Ја ово писмо предајем јавности, не да похвалим доброчинца, који је у себи осјећајима награђен, већ да изнесем на видик узор далматинског калуђера српског, ради угледа и подражања другим калуђерима и свештеницима, а и Србима, нашим газдама, који су стиснутом руком браћи помоћ пружали, и онима, који још ништа не дадоше.

Од Косова, тешке, али не безславне успомене сваком честитом Србину, српски народ борећи се се на бојном пољу, на смрт и живот, за крст часни и слободу златну, за избављење и уједињење Српства, никад није дочекао страшнијих дана од ових, али ни јуначнијих ни славнијих. Како се и чиме борио српски народ, да оствари препоруку прађедовску и опћу потребу своју, то он најбоље зна, он се само тако борити и крв своју проливати могао. Сав поштени, просвјећени свјет признао је, да се ни стари Шпартанци нису боље борили за отаџбину своју од јунака српски, на бојноме пољу. Срби на више крајева борили су се с Турцима крвницима својим и гладни и жедни и голи и боси, док је на другим крајевима било Срба који су спокојно почивали, а ни с пребијеним новчићем нису притекли у помоћ не само огрезнулим у крви јунацима, рањеницима и породицама, које су остале у свјету, без мушке главе, већ ни јадним бјегунцима, којих је до сад трећина помрла, од глади, голотиње, босотиње и нечистоће. Међу те, који су заборавили или нису познали своју браћу у несрећи њиховој, јесу у опће и Срби Далматински, па и свештеници и калуђери, од првосвештеника до последњег свештеника, са оним изузетком. Желио бих, да ми ко противно докаже, али не само које шта избаје. Ено им пред очима хиљаде босанске сиротиње у книнском и врличком срезу а нешто и у дрнишком и кистањском, па како им помогоше и помажу? Та невољна сиротиња од оно јадних пет новчића државне помоћи мора плаћати и кирију за кућетине у којим станује. То је далеко од братског и човјечног гостољубља. На ово рећи ће ми ко год: Далмација је сиротна земља у којој се не може учинити што се жели. Ја томе одмах одговарам: а за што се није чинило и не чини што се могло и може. Зар наши богати Срби нису могли жртвовати на невољну босанску сиротињу од чистих прихода, пет на сто у ове три године? Зар српски свештеници на парохијама нису могли свакога лета шта год у житу прикупити и сиротињи послати. Народ је наш добар и милостив, дао би био, да је било заузимања за то. — Наши свештеници угодно живе, да су нешто уштедили од излишног пића, вина, бира, духана, картања, честог фортографисања, друге угодности и раскошности, како су лијепо могли помоћи својој браћи у страшној невољи. Наши архимандрити, игумани и калуђери уживаоци задужбина српски, у опће, како помоше бјегунцима тужним? Шта им дадоше? Архимандрити сјајно живе, премећу се са хиљадама, а браћи у невољи немају ни бапке да даду. — Проте, који имају најбоље парохије и обилате имовине, чим помогоше страдајућу сиротињу? Од онога што се с народом стече ваља с браћом у невољи нешто и подјелити, по начелима христове и човјечанске науке. — Наша браћа, босански бјегунци још пред нами скапавају од сваке невоље. Ко осјећа да је човјек и Србин, у коме се није срце скаменило на вапаје и сузе невољника, и сад је на време да им што помогне, да својој души утјешне награде нађе, а срцу најмилоснијег покоја. Помовите, тако вам Бог помогао.?!

Један Србин.

С јужно босанске границе 10. марта. (*Скупштина у Тишковцу.*) На 1—2 марта држана је у Тишковцу велика босанска народна скупштина на истој засједала су 462 посланика било их је готово из свију крајева Босне. Скупштина је бирала изасланике на конгрес у Берлин, који ће одниjети и састанку берлинском предати писане у 17 тачака жеље и потребе босанског народа, по којима се само може народ босански повратити на своја попаљена огњишта.

Скупштина је једногласно изабрала за своје изасланике војводу Голуба Бабића и Васу Видовића а додала им као помоћнике Васу Пелагића и Јов. Јовановића из Србије. Тачке из разни узрока за сада у целости донети не можемо, само то у првом реду стоји како босански народ жели спојење Босне са сродном кнежевином Србијом или ако то никако бити не може, самоуправу Босне али опширну и окупацију Босне али само са војском кнежевина српских и т. д. а на реформе и на неке административне поболшице народ босански који се је материјално упропастио и бројно преполовио неможе се повратити у своју домовину, него ће мораги и надаље борити се за своје ослобођење.

Све друге скупштине које би се држале на аустријском земљишту, велика босанска народна скупштина прогласила је за против народне и да се нико више осим велике босанске народне скупштине и њени изасланика нема право из пред народа босанског као изасланик с које каквим подписима на конгрес ићи и тамо народ босански заступати, све друге изасланике ако би се појавили, босанска народна скупштина проглашује за лажне и за агенте непријатеља босанско српског народа.

Кад околности допусте доставићу вам и тачке у целости. —к—

Из под Динару 19 марта. Св. Стевански прелиминари мира, окупација Босне и Херцеговине од стране аустро-угарске, хоћели бити још рата, предмети су о којима данас забављају се не само политичари и надри политичари него и прости тежаци, као свуда тако и код нас.

Да св. стевански прелиминари мира незадовољавају никога који у себи имаде српскога срца и српске крви о томе ваљда није нужно ни говорити, али остаје једна једина нада која нас тјеши, а та је мисао да иначе за сада није могло бити и да за дуго овако неће остати.

ЛИСТАК.

СТРАЖАР ЦРНЕ ГОРЕ.

(По талијанском (из Libertà e Lavoro.)

Тамо горе у муклој тишини
Ђе се мисли е живота нема,
Ђе с' опасно попет на висини,
Ђе се оро поносито шета —
Тамо горе сједи самац живи:
Препун гњева, срчбе, бола тешка;

Полагано, пролази му туга
Ко годишња временита хука,
Само једна трајна успомена
Горки патња што им с' свијет диви:
Јест вјечита суза мученика,
И угашен осмејак љубави.

Света мисо славне домовине
Варварином подлим стијесњене,
Грдно ломи снагу борноцу,
Стрепећ да су наде изгубљене
Виђет кад год звјезду осветницу:
Ђе поздравља једну нову „еру“; —

Јека тешка и бол страховити
Пробија му панцијер живота,
Тешко рањен немож оздравити
Нег у крви и у игре бојне,
И кад браћу подјармљену види
Ђе се грле на сунцу слободе....

Сама вјечност твоју судбу знаде
Сама она у снази имаде,
Поклонити живот и слободу
Теби старче и српском народу,
Знаде кад ће твоја јека бојна
Повратити изгубљена добра.

Већ се блиста звјезда осветница
У зеници твога ока жива,
И суморна сједоћа ти мило
Љуби сунце и одбија зраке,
А ти гледаш непокретно стално
Са планина у капије градске.

Дође данак свак је на оружје
Спреман сусрест те таборе кужне,
Очајна је борба поведена,
Лијепи су први покушаји,
Света жеља твојијех синова —
Света туга у овоме дану,

У коме се бори за слободу,
У коме се с подсмјехом умире,
Освета је богиња народа! —
И јатаган омашћен у крви —
Љуби јунак а не одрод подли
Који неизда отачбину кршну.

Гледај, гледај, о уморни старче,
У подножју твог горског оклопа
Ђе су прсле варварске кобиле,
И ђе чалме и заставе пусте
Подеране и крваве леже
Покрај трупја синова падише,

Оног цара царства пропалога
Што но смртно плаче и јауче
На мађијске „суре“ Алкорана
Призивајући жалосно Алаха,
И вичући гласом очајничким:
„Димишћио“, надеждо слијепа! —

Дахни мало о старино сједа:
Кад већ видиш твоје витезове,
Ђе им сунце са тракова „феба,“
Мило гриje јуначке побједе!

И ђе грме осветом крвавом —
„Ил умрети или побједити.“

Побједиће! вјечна књига каже
У којој су судбе нацртане —
Душманина насилника
Отачаства и племена; —
А Јевропа богиња слободе
Подпомоће твоје жеље живе.

Нек је мирна твоја душа света
Нек почива у земљи крвавој,
У ладове твојих гласних брда
Ђе но виле милују јунаке,
И ђе зује гусле јаворове
Спроводећи јунака спјевове.

А слободне Српкиње ђевојке,
Расплестиће своје русе косе
Над сјенима твојим вјековјечним,
Спомињући драго име твоје,
И пјевајући двије пјесме миле:
Пјесму „боја“ и пјесму „љубави.“

Ф. Шпадијер.

Пре почетка садашњега рата у Далмацији мало бијаше Србах који нежелише сједињење Далмације са Хрватском, данас том нема ваљда једнога који би за сједињење свој глас дао, а имаде много и много свјестниј Хрвата који овако мисле. И сада могу неки викати: посијасмо тикве и сад нам се о главу разбијају.

Као што вам је јављено скоро је у Тишковцу држана велика народна скупштина на којој је написана једна споменица за Берлински конгрес, који ће ваљда умрети прије него се је родио, у којој су изложене све жеље и потребе Босанскога народа, а прва је та, да Босна или се мора сјединити са Србијом или добити обширну аутономију. За заступника на конгрес био је одређен Јово С. Билбија али будући он таман оних дана умро, заиста велика штета, за то изабраше Голуба Бабића и Васу Виговића, а као њихове помогаче Васу Пелагића и некога Јовановића, Бошњака настањена у Београду. Познати „Urbo et urbi“ Петар Узелац тражио је и мољака да би скупштина изабрала њега и Веселицкога-Божидаревића за своје заступнике, али скупштина једногласно показа да у њима неима никакова повјерење, зашто о њима нехтједе ни чути да се говори.

Говор Далматинскога заступника у Бечу дра Монти-а, кога је држао на 7 марта по новоме календару у царевинскоме вијећу, и сувише је занимљив у данашњим околностима, те ћу га у кратко читаоцима „Заставиним“ предочити.

„Др. Монти послје опширног доказивања владајућој странки да са финанцијалне стране она државу води неизбјежимој пропасти, завршио је свој говор са сљедећим трима политичнима тачкама: У првој каже се да оно лудост владе увуче ову монархију у рат противу Русије да сваки славјанин који би пожелио побједу овој монархији желио би сам своје убиство. У другој тачки каже да он љуби своје отачаство Далмацију, али ради тога што за ову није влада аустријска никада никакова добра учинила да он неосјећа љубави ни прама влади ни прама аустријској Монархији. У трећој тачки каже да су словени готови све учинити за ову монархију ако се прама њима почне поступати као прама народу, али у противноме случају да при распадању Монархије словени неће се дати закопати под њезине развалине.

Која разлика између несрбина Монти-а и другога посланика на Далматинскоме Сабору, Србина, који како чујем скоро у јавној кафани изјави да му није стало ни за српством, ни за словенством него да је он владин човек, а то ваљда разумјева сваку владу макар каква била. Осим овога, овај дели-заступник скоро када се је држало да хонведи већ маширају у Босну поругљиво поручи једноме који окупацију не жели: „реци да му се радујем да аустријанци иду без икакве сумње у Босну“. Ипак било је Срба, и то врло врућих Срба који су мислили унапредити српску народност и српску идеју када су бирали овога за заступника а противили се избору др. Монти-а, али из овог бесумње поцрниће себи науку за будућност.

За чудно је да „Народни лист,“ који је донио у цијелости говор Монтијев непропратига ни само једном ријечи.

Из Велике Кикинде 25. марта. Ево јављам нашем свету неки жалостан пример, који се догодио у В. Кикинди. Један стран човек по имену Риста Веселин родом из Тетова из Старе Србије, дошао је као болник из Мокрина код мене у понедељник 6. марта о. г. Био ми је пре познат и дође код мене слаб и замоли ме да га примим да ноћи, и ја га примим. Кад на жалост његову исту ноћ да се на муке да умре, и ја кад сам увидио шта је шњим, одем г. доктору варошком, да га визитира; и тако ми одговори г. доктор да ће умрети, и добијем од г. доктора цедуљу да га могу у шпиталъ однети. Одем управо код г. начелника по имену Аркадија Симића, и г. начелник ми одговори, да га неприма, што није овдашњи. Ја га опет замолим као једног г. началника и рекнем шта ћу да радим с болником; а исти г. началник ми одговори мргодно гледајући на мене: иди одатле, што си га примио, што га ниси избацио напоље. И ја на то ћутећки изиђем напоље и одем код подсолга-бирова. И он ми одговори да нема места у болници, јербо има само 14 кревета. На жалост велику шта је В. Кикинда дочекала да у њој један стран болник, који нема познанства, мора на сокаку своју душу испустити.

На то одем својој кући, где ме запита болник исти, оћел у болницу ићи. А ја му одговорим, да га непримају; и исти болник кров плач проговори да му доведем доктора, да га отрује. Мени се разжалило на те речи, и узмем једну собу и 2 човека погодим по 1 ф. 20 н. на дан и ноћ, да га чувају. И тако се бог смиловао, те је умро у среду 8. марта и ја га о мом трошку сараним. Бог да му душу опрости јаднику.

=А= *У Ади* на Благовести. Читалачкој публици у нашој околини познато је већ да у нашем месту постоји већ 9 година невачка дружина под управом г. Н. Кирића учитеља. Та је задруга за то време приредила више „забава“ у корист свога фонда; тако је и ове године иста задруга приредила „беседу“ која је доста сјајно испала, горе сам рекао у корист свога фонда ал ди је тај фонд? ми пев. задр. чланови ни један незнамо за исти фонд, ди је, колики је, и имали га или не; то само г. коровођа зна јер он је ту све и сва, зато сам у име нас више чланова принуждени г. коровођу позвати да нам преко цењеног листа „Заставе“ јаван рачун положи: ди је тај новац и колика је свота?

Г. коровођа је био више пута од нас опомењен, да стави то све у ред, он нам то ове год. обрече, да ће то све својим путем ићи, само да на њега оставимо, кад је ове године „беседа“ прошла, ми га запитамо: колики је чист приход, он нам на то одговори, да ће то у своје време у „Застави“ изаћи, и доиста изађе у цењеном листу „Застави“ броју 33 допис ал тај допис недонесе никаква рачуна већ шта је донео? да је од прошле године беседе остао чист приход 50 фор. и да је за тај новац он капарисао хармонијум за обучавање дружине, а од ове год. беседе приходом изплаћен је хармонијум, дакле хармонијум кошта 120 ф. а 50 ф. је дато, дакле по рачуну г. коровође пало је ове године само 70 ф. Напослетку нек баш и није више, ал оћемо, да се ред држи; нек се рачун на јавност изнесе, и у редује гг. приложницима јавно да се захвали. Да код нас иде то све по реду као што то иде у другим српским општинама то би ми могли имати стално друштво те би могли сваке године 3—4 забаве и сваки би нам забаву радо посетио кад би видио слогу међу нами; а овако ни смо у стању ништа урадити, сваке године имамо већином нове чланове јер сваки се насити за годину две дана, кад види да никакве користи нема, а код нас су већином занатлије чланови, те свака остави свој посо па дође да учи и после сваке недеље и свеца у цркви пији.

Завршујући с овим позивам г. коровођу да нам за 14 дана рачун положи.

ВЕСТИ ИЗ БОСНЕ.

„Босна“ се јада да је не могуће устанак савладати, а незна да још и незна, шта је то прави народни устанак.

На све стране поапшени Срби мру од мученичке смрти по тавницама. Ово дана и у Бањој Луци и у Бишћу и у Сарајеву неколико је од отих мученика од крвничких убоја богу душу измучено тјело испустило.

Инглези и аустријанци као у очи издајства Црног потока тако су се и опет ово дана узмували: оба војника као аташе при консулатима одоше у Мостар. Вели се да виде јесу ли тврђаве у реду и како би се Црногорци сузбити у први мах могли. Међу тим и опет су неки шпијуни у Србију послани као и свагда пред рат.

Амо нико не сумња да није на прагу великог рата.

Браћа Обзораши оћеду да нас у крв заваде са браћом католицма. По наговору су већ неки почели с Турцима да ратују против усташа. Да ово неће добрим плодом уродити више је него извјесно. Али шта ћемо, тако је зар суђено да наш народ у овој пошљедној кризи до дна искапи чашу чемера. —

Арамија Антим сарајевски митрополит за своја витешка дјела добио је орден мецидије 3-ећ степена. Ревао је кад му је орден предан: „у здравље цара и „Заставе“ ово добивам.“ Ајде неће ли у здравље „Заставе“ и патријарх постати, само нек чисти између нас. Добро рече један Бошњак кад је чуо да је Антим добио нишан: „па и јест заћега; није шала колико их је масбатисао да буду задављени, сургунисани и поапшени, колико ли је муке видио бројећи дукате од поповине и од крвава зноја жалосног народа.“

НОВИ САД 26. марта. У Милетићевој парници као што из Будим-Пеште дознајемо, отишла су акта највишем суду. Међу тима је и апелата Милетићева, на немачком језику писана, по величини 15 табака. По томе ће сазнати српски народ наскоро у тој ствари угарског правосуђа — последњу реч.

ТЕЛЕГРАМ „ЗАСТАВИ“

Брод 26. марта. У Босни изазвало намећање Пелагића, Божидаревића, Узелца, Бабића и осталих њима равних узрујаност и незадовољство. Оно, што се у последњој изјави казује не стоји, а дотични нису ни овлашћени, да чине изјаве.

НОВИЈЕ.

— „Пешт. Лојду“ телеграфишу из *Бечa*: Овог маха ради се о том, да се међу Русијом и Инглеском створи компромис, и то тим, што би кабинети слободно расправили спорна питања или што би учинили у претконференција стални заступници сила у Берлину. Они би на име требали да одреде, који су чланци св. стеванског уговора посебне нарави, које ли опште, те ове од опште нарави требало би Русија да поднесе конгресу. У осталом слабо се надају чему од оте комбинације.

— „Новој сл. преси“ јављају из *Берлина*, да још није стигао одговор од Русије на приговоре Аустро-Угарске и Инглеске на Св.-стевански уговор; духови су и пак још мирољупски расположени.

— Истим новинама јављају из *Париза*: Амо је стигла вест, како је Сализбери својим политичким пријатељима рекао, да ће инглеска влада остати при својим назорима, но ипак ће гледати, да ни у чему не пренагли; по том ће неизвесно стање моћи још дуго потрајати.

— *Руске новине* врло жестоко пишу против Аустро-Угарске. „Новоје времја“ и „Руски мир“ не ће ништ да знају о уступцима Аустро-Угарској, тврдећи, да она не ће заратити на Русију, нити може.

— „Нови бечки тагблат“ има вест из *Петрограда*: Панславенска странка по ново ради, не би ли се нашао начин, да се спорови с Инглеском расправе на леп начин, доказујући, да ни најсретнији рат с Великом Британијом не би Русији био ни од какве хасне. На против московска странка ради свом снагом не би ли руски двор приволео, да према Аустро-Угарској заузме такови положај, из ког би се породио рат: ту намеру пак осујећава Бизмарк.

— „Тајмс“ јавља из *Букурешта*, да је Русија поновила уговоре за набавку хране и превозних средстава, који су после закљученог мира били уништени.

— Из *Париграда* се јавља, да се на благовести из Св. Стевана одвезло једно оделење руске војске у Севастопољ. — Велики кнез Никола вратио се из Париграда у Св. Стеван.

— „Полит. кор.“ јавља из *Котора*, да је кнез Никола позвао на своја места један део отпуштених војника и да појачава посаде по јужној граници, особито у Бару и Диношу.

— Из *Бечa* се јавља, да је румунски министар председник Брајано отишао у Берлин истом мисијом, којом је био у Бечу, а од онуд ће у Лондон.

— „Пешт. Лојд“ имо телеграм из *Атине*, да је инглеска влада запитала грчку, колико Грчка има војске на расположењу, и да су одговорили: Грчка би могла одмах ставити 50.000 људи, а за неколико месеца других 50.000; но немају новаца, ни оружја.

— Из *Атине* се јавља: Благовести, као дан, кад се Грчка прогласила независном, прославиће се у целој Грчкој. Устаници на Пелијону тим ће поводом наставити бој. Вели се, да се Хобарт паша с једним делом своје ескадре отишао под Превезу на источној обали Јадранског мора, јер у јој устаници загрозили.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

„ЗАВИЧАЈ“

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ И ПОУКУ.

Онај литерарно-забавни недељни лист као допуна политичног листа „Заставе“ доноси чланке и расправе рад забавне поуке, и изворне и преведене новеле, приповетке и романе рад поучне забаве. У листку свом доноси књижевне и друге занимљиве белешке.

С почетком априла настаје друга четврт за ову годину. Учтиво умољавамо поштоване претплатнике „Завичаја“, да своју претплату за раније обнове, како би им се лист без прекидања слати могао. Молимо даље познанике и пријатеље наше књижевности и здраве забаве, да не пожале труда, те да побуђују на претплату и остале сународњаке, који би „Завичаја држати могли.

Цена му је за претплатнике „Заставе“:

На годину . .	2 фор.	На четврт год.	50 нов.
На по године .	1 „	На месец дана	20 „

Ко би желио, да се засебно претплати на „Завичај“, томе због експедиционих и поштаринских трошкова овако рачунамо:

На годину	3 фор.	На четврт године	80 нов.
На по године	1 „ 50 н.	На месец дана	30 „

Новци се шиљу администрацији „Заставе,“ која ће водити и администрацију „Завичаја“.

Са бројеви од прошле четврти осим 5. 6. и 7, којих више немамо, можемо још послужити.

У Новоме Саду 17. марта 1878. **Уредништво „Завичаја.“**

ЈАВНЕ БЛАГОДАРНОСТИ.

За Босанске бјегунце послали су благородна Госпоја Катарина Белановић, од сакупљени на вечерној забави у Каменици 91 фор. банки и два златна дуката, а „Народни Листи“ из Прага фор. 500 на чему у име страдалника изјављује се најтоплија благодарност.

Книн 19. марта 1878. **Александер Катић.**

Потписани овим јавно захваљујем свим Србима и другим човекољубима, особито пак врсним новосађанима, који ми својом дарежљивошћу и гостопримством олакшаше несрећу, која ме је отуд снашла, што ми је у след ране, добивене у бојевима на Дрини о српско-турском рату 1876 год., морала бити ампутована (одсечена) цела лева нога, те у след тога ми знатно отежана зарада и захрана.

У Н. Саду на благовести 1878.

ЈОВАН ЂОРЂЕВИЋ,
трговачки помоћник, бивши српски своjевољац.

Овдашњи становник г. Никола Симић, изволео је нашој св. николајевској цркви једну скупоцену одежду од рајха са целим прибором приложити. На овом богатом дару црквена општина, свештенство и епитропи овим му најтоплију благодарност изјављују са жељом, да му бог стоструко награди ово племенито дело његово. Живео!

У Иригу, 17. марта 1878,

СТЕФАН КОЈАДИНОВИЋ, председник. ВАСИЛИЈЕ НИКОЛАЈЕВИЋ, парох.

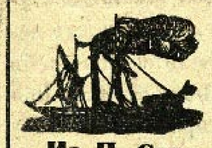

РЕД ПЛОВИДБЕ
ПУТНИЧКИ ПАРОБРОДА.

Из Н. Сада од 4. марта до даље наредбе

У Земун: сваки дан у пола 5 сати по подне (изузимајући понедељник).

У Тител, Земун и Оршаву: средом и суботом у пола 5 сата по подне.

У Пешту: сваки дан у пола 11 сати пре подне (изузимајући четвртак).

Оправништво.

ОГЛАСИ.

СТЕЧАЈ.

На упражњено место благајника код земунске штедионице овим се стечај расписује.

Годишња плата истога састоји се из 600 ф. а. вред. и 2% тантиеме.

Ма да су по § 29 наших правила за партаје само радни дани од 9 часова па до закључења благајне као званични часови опредељени, то се ипак по потреби посла још и рад у другим данима до подне и после подне захтева.

Поред тога иште се још јамчевина од годишње плате од 600 фор. и доказ, да је искаоц вичан у књиговодству у српском и немачком језику.

Компетенти имају дакле своје са нужним сведочбама снабдевене молбенице до 1. јуна о. г. овим, подписаној штедионичкој управи поднети.

У Земуну 5 априла 1878

Управа земунске штедионице.

Сам. Руссо с. р. председник великога одбора. **Пет. Петровић** с. р. управитељ

МЕШОВИТА ТРГОВИНА
БРАЋЕ ДУДИЋА
У РУМИ 2—3

потребује једног од млађи спомоћника.

Мешовита трговина
МИЛОША РУНИЋА
у Сентомашу

треба једног од млађих спомоћника и једног шегрта. 2—3

Мануфактурна трговина
ЈЕФТЕ ОСТОИЋА
у Руми

потребује једног спомоћника. 2—3

ОБЈАВА.

Продаја у великом и малом од мушки и женски ципела из фабрике у 5% јефтиније, него ма гди, код **Б. ШТАЈНИЦА** у Пешти Радиалштрасе у базар-дућану број 9. и 10. богато стовариште од мушки, женски и дечији ципела, по најјефтинијој фабричној цени. Налози са стране по мери или по мустри тачно се и поштено извршују, за доброту робе се гарантује, у великом купци имаду лепу накнаду. Сви се налози примају и у српским писмама.

Адрес: **B. STEINITZ, Radialstrasse Bazar Gewölb**
2—3 Nr. 9. & 10

Одговорни уредник др. Милан Ђорђевић. Издавалац „Задруга за срп. нар. штампарију.“ Српска народна задружна штампарија.